

лежи закованъ на едно мѣсто, лоша болестъ запрѣ краката му, майка ни сама едва ни изхранва . . . Нека не ни продаватъ стоката! Макаръ, че съмъ малъкъ, азъ ще отида наемникъ и ще припечеля за кумеркъ . . . Двойно ще ги платя догодина!

Сълзитѣ и жалбитѣ на момчето накараха Мария да настрѣхне. Високиятъ му отчаянъ викъ я удари въ сърдцето, което заби силно и тежко. Тя загледа царицата въ лицето съ напрегната тревога.

Целгуба недоволно сви вежди, че трѣбва да се бави на това опасно мѣсто, толкова близко до тълпитѣ. Отъ смъртѣта на Калояна тя изпитваше непобедимъ ужасъ отъ съприкосновението съ народа. Прибързаната ѝ втора женитба съ племеника на Иваница бѣ отекнала съ дълбоко негодувание срѣдъ чиститѣ и строги нрави на селяни и граждани, особено при богомилитѣ. А тайния, упоритъ слухъ за участието ѝ въ заговора противъ великия царь, ѝ бѣ спечелилъ пламенната ненавистъ на мнозина, които се бѣха заклели да отмѣстятъ ранната му смъртъ.

Тя промълви нѣколко думи на протовестияра, който бѣ застаналъ заедно съ великия логотетъ и великия при-микиоръ предъ входа на църквата, посочи момчето и отмина, заедно съ госпожа Теодора, която бѣ свила недоволно устни отъ неумѣстния страхъ на царицата и отъ това, че молбата не бѣ отправена къмъ нея.

Мария направи нѣколко стѣпки следъ тѣхъ, недоумяваща, безпокойна. Сърдцето ѝ се стопи отъ жалость. Въ очитѣ ѝ падна сѣнка.. Тя бързо се върна назадъ, съ внезапно движение изтрѣгна гривната отъ ржката си и я хвърли къмъ нещастника.

Момчето улови гривната въ възхуда, избухна въ ярки възклицания и благословии. Тълпата шумно се раздвижи, размаха шапки и рѣце, напрѣ по-близо до царкинята, въ избликъ на обичъ и преданостъ:

— Да живѣе Калояновата церка!

Виковетѣ отекнаха чакъ вжтре въ църквата, гдето царицата бѣ седнала вече на престола. Тя се спогледа съ госпожа Теодора. И една и съща мисълъ премина презъ